

— Бързайте бре, хора! — процепа той двора.

— Какво има Панко! — първа се обади съседката Станка.

— Елате елате! Чудо въвъ махлата!

Жени, деца, баби идатъ, чудото да видятъ.

— Е, какво е, казвай!

— Господъ да ви пази!

— А защо държишъ съ ржка вратата? Нѣкой сякашъ плаче вжтре въвъ мазата! Какво има скрито? — пита баба Мита.

— Охъ не питай, Мито! Свраката се хвана най-подиръ въ капана!

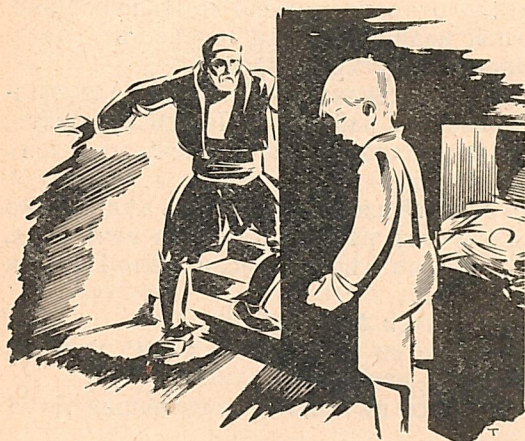
— Ха, видѣ ли, Панко, а ти подозирашъ, че е наший Янко!

— Е, какво да правимъ тая пуста сврака! Мръдна си мустака, позасмѣ се дѣдо.

Въ единъ гласъ отвърна и старо и младо:

— Па да я убиемъ, щомъ яйцата пие!

— И да я окачимъ предъ мазата ваша, другитѣ да плаши.

Гребнаха тояги, камъни децата, струпана се всички предъ вратата. Вжтре нѣщо врѣкна, сякашъ сврака крѣкна.

— Ха сега пазете, да я не изгървете! — дѣдо проговори и вратата ле-е-кичко отвори.

Но каква голѣма изненада! Една глава детска се подаде! Вмѣсто сврака тънкокрака, на вратата Янко се разплака.

— А-а-а, така ли! — ахнаха децата. — Вижъ ли кой краде яйцата! Най подиръ се хвана, свраката въ капана! Карай въ общината!

Стоянъ Ц. Даскаловъ

ЕСЕНЬ

Въ жалби млѣкнала гората,
потъмнѣли дървеса;
плачатъ плахи срѣдъ тревата
сини цвѣтчета въ роса.

И поточето не пѣе.
влачи капнали листа;
въ запустѣлитѣ алеи
броди кротко есенъта.

А край нея на редици,
въ злато-стройнитѣ брѣзи,
сякашъ приказни царици
ронятъ тихичко сълзи.

Синкава мъгла се стели
и забулва всичко съ мракъ.
Мили птички, отлетѣли,
ще се върнете ли пакъ?

Ст. Цанкова Стоянова